

2. Pelíšek

A tak jsem se ocitl ve svém novém domově. Zjistil jsem, že lidé, kteří se mě ujali, se jmenují Horáčkovi a bydlí ve velkém městě a v paneláku. Takže sbohem, má krásná, kvetoucí zahrada! Od nynějška už budu chodit běhat jenom po městském parku.

Také mi bylo ihned zřejmé, že byt, který Horáčkovi vlastní, se podobá velikosti spíše psí boudě, než prostornému domu staré paní. Za malou vstupní předsíň je obývací se zelenými křesly a poličkou s knihami. Vpravo od obývacího mají ložnici manželé Horáčkovi a vlevo je Matyášův pokoj. Má v něm pěkný nepořádek a co je horší, nebydlí v něm sám.

V akváriu na psacím stole se roztahuje jeho nejlepší kamarád. Pche, kamarád! Ohydný, chlupatý, škaredý pavouk! A co víc, tenhle ohydný, chlupatý a škaredý pavouk se jmenuje Miláček. Horší jméno pro pavouka jsem ještě neslyšel.

Každopádně se ve všech ohledech budu muset uskromnit. Nu, nevádí, tak snad alespoň můj pelíšek bude pohodlný a příjemný. To víte, ze svého domova jsem si zvykl na nějaký komfort. V mém dřívějším pelíšku jsem se nejen mohl naprosto svobodně rozvalit, jak jsem chtěl, ale byl jsem také na tom nejčestnějším místě celého domu - přímo u postele své paní! S výsadou takového postavení jsem byl samozřejmě dokonale obeznámen. Však také stará paní nemusela mít se mnou žádné obavy. Byl jsem dokonalý domácí hlídač. Nedočkávě přešlapuji na všech čtyřech nožkách, když mě Matyáš vede, aby mi ukázal můj nový pelíšek.

"Tak, Muki," povídá po chvíli a ukazuje kamsi na podlahu, "tamhle je tvoje místo." Nedočkávě se rozhlížím kolem sebe, ale zhola nic nevidím.

"No, podívej se přece, tamhle v koutě!"

V koutě? To mi začalo být divné. Náhle jsem to uviděl. V rohu vedle skříně s oblečením leží malý, proutěný košík. Cože, košík? Já a spát v košíku? Nikdy! Copak jsem kočka? Já mám přece spát u postele svého pána a nejlépe na měkkém, ručně vyšívaném polštáři. To je vrchol.

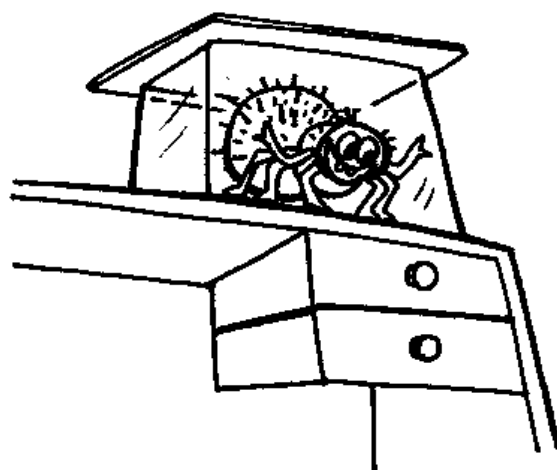
"Já tam spát nebudu," prohodil jsem uraženě a vyplázl jazyk na zvědavého pavouka na stole.

"Ale Muki, vždyť to je nejlepší košík, co jsme doma našli," namítá Matyáš zklamaně.

"Pes má spát v boudě a když ne v boudě, tak alespoň v posteli se svým pánem. Já jsem pes a v košíku jako kočka spát nebudu!"

"No tak když nebudeš," povídá Matyáš uraženě, "tak si spi třeba na zemi."

A tak jsem první noc u Horáčků spal na tvrdé, studené zemi. Ze začátku mi hrdost nedala a zatnul jsem zuby. Čekal jsem totiž, že mě Matyáš po chvíli vezme k sobě. Ale když uběhly skoro dvě hodiny a on pořád nic, začal jsem kňourat. "Uteču odsud. Nemají mě tu rádi. Jsou na mě oškliví a nechají mě spát na zemi."

Matyáš se pohnul na posteli. "Ach já nebohý chudáček, ach, já nebohý Muki. Jsem sirotek opuštěný. Ach, ach!"

"Tak ty sirotku opuštěný," povídá po chvíli Matyáš a sedá si na postel, "pojď sem ke mně a přestaň kňourat." Hopla! A už se soukám pod deku. Ách, tady je teplíčko. Paráda! Matyáš mě hladí po hlavě a mně je přitom moc dobře. Teda musím říct, že mě Pán Bůh přivedl k dobrému pánovi. Za to bych mu měl asi vlastně poděkovat.

